

renceevnen, ikke foreligger uden en saadan Kamp; dog synes det at være det, den højtærede Indenrigsminister peger paa, og dette forekommer mig at være præget af Uklarhed og derfor at have ført til en Halvhed i Standpunkterne, som altid er skadelig.

Nu kan man ganske vist haabe, at det fra Fagforeningernes Side vil forstaas, at nogen Nedgang i Lønningerne er i Arbejdernes Interesse, men desværre hersker der ogsaa indentor Arbejdernes Kreds dybtgaaende urigtige Forestillinger om, hvad der i Øjeblikket er gennemførligt, det vil sige, hvad der i Øjeblikket kan bæres af det danske Erhvervsliv. En Udtalelse fra Lederen af Malersvendenes Fagforening, der er fremkommet i de sidste Dage, er i saa Henseende overordentlig karakteristisk. Han henviser til, at Opretholdelse af Fagets høje Lønninger er en Nødvendighed, fordi den arbejdende Del af Faget til Stadighed maa bære paa en Fjerdedel eller en Femtedel — jeg husker ikke Tallet — af Medlemmerne som arbejdsløse. Nu er det, som jeg ofte har sagt, et smukt Træk hos den danske Arbejder, at han, naar han har Arbejde, saaledes hjælper sine arbejdsløse Kammerater; men der er ingen Tvivl om, at der indenfor dette Fag — og det gælder i endnu langt højere Grad et Fag som Bogbinderfaget — vilde komme en Masse Arbejde frem, hvis Lønningerne blev passende nedsat. Den Nettoløn, der derved vilde blive tilbage, vilde sikkert vise sig at være større end den, der bliver tilbage nu for den arbejdende Svend efter Fradrag af de mange Bidrag, han maa betale.

Der kunde gøres et samfundsmæssigt overordentlig nyttigt Arbejde ved at bibringe Arbejderne Forstaelsen af, at det, der i Virkeligheden har Interesse for dem, ikke er Overenskomstens Løn, som kun staar paa Papiret, men den Nettoløn, der bliver tilbage efter Fradrag af Administrations- og Kriseomkostninger og Hjælp til arbejdsløse Kammerater, og det vilde være meget interessant, om man en Gang fra Fagforeningernes Side vilde oplyse Offentligheden om, hvorledes dette Forhold i Virkeligheden ligger. Jeg har nu ikke meget Haab om, at dette sidste vil ske, men jeg har det Haab, at en klarere økonomisk Forstaelse efterhaanden vil sejre blandt Arbejderne. Imidlertid, det vil tage sin Tid, og Tiden er kostbar for Industrier, der som vore gennem Aar har været udsat for en overmægtig Konkurrence, saa fra eet Land og saa fra et andet, og som derigennem er udmarvede.

Som et andet Punkt, med Hensyn til hvilket der herhjemme hersker et økono-

misk Vrangsyn, skal jeg lige nævne det, der i Virkeligheden er det, hvorpaa Frihandlilstilhængerne og vi andre skilles. Vore Frihandlilstilhængere har haft den Opfattelse, at man vedblivende kan leve paa Teorierne fra Tiden før Verdenskrigen uden Hensyn til de ganske forandrede økonomiske Forhold i den Verden, der omgiver os; det er, som om man tror, at Danmark er et lille Land, der svæver frit i Luften og kan indrette sig efter, hvad man spekulerer ud som det, der er det teoretisk rigtige. Tror man, at dette vedblivende er muligt? Vi besvarer dette Spørgsmaal med nej. Tror man, at Danmark kan taale Dag for Dag at miste Markeder, saaledes som man jo gør det paa Trods af alle Frihandlismændenes skønne Ord? Vi besvarer dette Spørgsmaal med nej. Tror man, at det er muligt for Danmark ved en positiv Erhvervspolitik at gøre noget for at bevare Landbrugets og Industriens Markeder? Vi svarer ja. Tror man, at en saadan Politik vilde udsætte de Markeder, vi har tilbage, for større Farer, end Tilfældet er nu? Vi svarer nej.

Ud fra disse Forudsætninger bygger vi vor erhvervspolitiske Opfattelse. Vi tror, at den er i Overensstemmelse med Tidens Udvikling, og vi tror, at det ikke vil være muligt for nogen dansk Regering i Længden at sidde disse Krav overhørig. Vi finder, at det maa være i ganske særlig Grad vanskeligt for en Regering, hvis første Mand er den, der mere end nogen anden enkelt Mand har Ansvaret for Valutaordningen af 1924, en Ordning, hvis Gennemførelse uden Støtteforanstaltninger af nogen Art spiller en saa stor Rolle for den Erhvervskrise, der for Tiden er det første og sidste Spørgsmaal i dansk Politik. Det forekommer os, at denne Mand i særlig Grad har Opfordring til at gøre en positiv Indsats overfor den Krise, vi staar i.

Jeg skal slutte med at sige, at vor Stilling er da denne: Vi vil afvente de Nedsæringsforslag, som Regeringen har bebudet at ville fremsætte, idet vi regner med, at dette vil ske i Løbet af denne eller Begyndelsen af næste Maaned, og vi vil naturligvis underkaste disse Forslag en saglig og velvillig Behandling i det Omfang, hvori det er foreneligt med vore Anskuelser. Overfor Erhvervs krisen er vi vedblivende af den Opfattelse, at Regeringens Foranstaltninger, for saa vidt de indskrænker sig til Nedsæringer, vil vise sig ikke at slaa til og ikke vil virke hurtigt nok. Vi maa derfor forbeholde os vor Stilling i saa Henseende. Vi maa paa dette Punkt indtræn-